

מ"ח 4112/22 - רחמים שקלים נגד מדינת ישראל - רשות המיסים

בבית המשפט העליון

מ"ח 4112/22

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ע' פוגלמן

המבקש: רחמים שקלים

נ ד

המשיבה: מדינת ישראל - רשות המיסים

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: עו"ד יואב ציוני

החלטה

לפניי בקשה שנייה להורות על קיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 בעניינו של המבקש, שהורשע בעבירות בגין העלמת הכנסות בסכום של למעלה משני מיליון ש"ח בין השנים 1995-2001 - הכנסות שקיבל בעבור מתן ייעוץ בתחום הקבלה והנומרוולוגיה, מתן ברכות, מכירת קמעונות ומזוזות, מתן הרצאות ומכירת ספרים שכתב.

1. עיקרי הדברים הצריכים לענייננו פורטו בהחלטתו של המשנה לנשיאה א' רובינשטיין בבקשתו הקודמת של המבקש לקיום משפט חוזר, ועל כן יובאו הדברים בתמצית (ראו: מ"ח 1282/16 שקלים נ' מדינת ישראל (26.6.2016) (להלן: ההחלטה בבקשה הקודמת)). ביום 26.11.2009 הרשיע בית המשפט השלום ברחובות (כב' השופט י' לוי) את המבקש ב-34 עבירות מס, מרמה וכזב וזיכה אותו מעבירה אחת של השמטת הכנסה מדו"ח. לפי האמור בכתב האישום, בשנת 1990 הקים המבקש את "עמותת שערי רחמים לישראל-יבנה" (להלן: העמותה), אשר הוקמה בכדי ליצור מצג כוזב לפיו הכנסות המבקש מיעוץ בתחום הקבלה והנומרוולוגיה הן תרומה לעמותה לצורך קידום מטרותיה אך בפועל שימשו את המבקש לצרכיו האישיים. כדי לקדם את המצג הכוזב שלפיו העמותה פועלת כדין, ביקש המבקש ממספר אנשים שיצטרפו כחברים בעמותה אך הם לא שימשו בה בתפקיד כלשהו. בהמשך, זייף את חתימותיהם בדו"חות שונים

שהוגשו לרשויות. בנוסף, העלים הכנסות באמצעות הפקדת כספים בחשבונות בנק שהוסתרו מהרשויות. המבקש הגיש ערעור הן על הכרעת הדין, הן על חומרת העונשים שהוטלו עליו לבית המשפט המחוזי. בהמשך חזר בו המבקש מהערעור על הכרעת הדין, וביום 5.5.2010 קיבל בית המשפט המחוזי (כב' השופטים מ' פינקלשטיין, א' מקובר, וע' גרוסקופף) את ערעורו על חומרת העונש (וראו ע"פ 29502-03-10 שקלים נ' פרקליטות המדינה (5.5.2010); להלן: פסק הדין בבית המשפט המחוזי). נפסק כי המבקש ירצה 45 חודשי מאסר בפועל, ועונש הקנס שהוטל עליו הועמד על 300,000 ש"ח. על פסק דין זה הגיש המבקש בקשת רשות ערעור לבית משפט זה (רע"פ 4588/10 שקלים נ' מדינת ישראל (31.10.2010)), שנדחתה בהיעדר עילה למתן רשות ערעור.

2. בחלוף 6 שנים, הגיש המבקש את בקשתו הראשונה למשפט חוזר. בקשתו של המבקש התבססה על שתי עילות: קיומן של ראיות חדשות שעשויות לשנות את תוצאת המשפט לטובת המבקש, וכן חשש של ממש כי בהרשעה נגרם למבקש עיוות דין. המבקש צירף לבקשתו את דו"ח מבקר המדינה (מבקר המדינה משרד האוצר-רשות המסים בישראל-מיסוי רבנים, 'מקובלים' ובד"צים (2014) (להלן: דו"ח מבקר המדינה)); חוזר של רשות המסים המסדיר את מיסוי התקבולים בגין שירותים הניתנים על ידי רבנים, מקובלים, מוהלים, חזנים ובד"צים (חוזר 1/2016 "מיסוי שירותי דת" (19.1.2016); להלן: חוזר רשות המסים)); חוות דעת גרפולוגית מאת מומחית לזיהוי כתבי יד מזויפים, אשר כנטען, בחנה את מסמכי המקור, והסיקה כי לא המבקש הוא שחתם על המסמכים שנטען שזייף את חתימתם (להלן: חוות דעת גרפולוגית); וכן רשימה של תרומות שניתנו על ידי העמותה "לנזקים רבים בהיקף נכבד ביותר", המלמדת לשיטתו על היקף הסיוע שהעניקה העמותה שיש בה לחתור תחת הקביעה שהעמותה הייתה "פיקציה". בית המשפט מצא כי דו"ח מבקר המדינה, חוזר רשות המסים וכן מסמכים נוספים הקשורים לחקירת השומות ולפעילותה של העמותה שניהל המבקש, אינן מקימים עילה למשפט חוזר, מאחר שהוצגו בשיהוי רב, מבלי שניתן טעם לכך. כמו כן נקבע כי אין בכך שסוגית מיסוי תרומות שמקבילים אנשי דת הייתה שנויה במחלוקת בעבר, כדי להשליך על הרשעת המבקש. זאת מאחר שבית משפט השלום קבע באופן חד משמעי כי התשלומים שקיבל המבקש היו במהותם בעבור שירות ולא תרומה, קביעה שלא הופרכה בידי המבקש. אשר לחוות הדעת הגרפולוגית, צוין כי המבקש הציג חוות דעת גרפולוגית אחרת בבית משפט השלום, ראייה שניתן לה משקל אפסי בנסיבות העניין. לפיכך, קבע בית המשפט שאין מקום ליתן למבקש להגיש עתה חוות דעת גרפולוגית נוספת. מעבר לצורך נקבע גם לגופו של עניין, כי קשה לראות בראיה זו כראיה שתביא לשינוי תוצאות המשפט לטובתו. אשר לטענת המבקש כי נגרם לו עיוות דין בשל אכיפה בררנית, בית המשפט ציין כי טענה זו נשמעה מפי המבקש במשך כל שלבי ההליך ונדחתה. כמו כן, בית המשפט עמד על כך שנדרש להציג אכיפה בררנית קיצונית ו"אולי אף מכוונת" כדי שזו תקים עילה למשפט חוזר (פסקה כח להחלטה בבקשה הקודמת). כמו כן ציין בית המשפט שהמבקש הורשע כבר בשנת 1990 בעבירות דומות שנעברו בין השנים 1989-1986. בית המשפט קבע כי בנסיבות אלה, יש קושי בקבלת טענתו המבוססת על הגנה מן הצדק.

3. בחלוף 6 שנים נוספות, הגיש המבקש בקשה נוספת למשפט חוזר, היא הבקשה שלפניי. בקשה זו מושתתת על העילות שעליהן התבסס המבקש במסגרת הבקשה הראשונה: ראיות חדשות שעשויות לשנות את תוצאת המשפט לטובת המבקש, וכן חשש של ממש כי בהרשעה נגרם למבקש עיוות דין. כך, חוזר המבקש על טענתו כי בעת הרשעתו הדין לעניין מיסוי תקבולי אנשי דת היה עמום, ומפנה בהקשר זה בשנית לדו"ח מבקר המדינה ולחוזר רשות המסים. לראיות אלה מוסיף המבקש פסיקה מאוחרת שלטענתו הבהירה את הדין לעניין זה (בין היתר מפנה המבקש לע"א 3159/19 אבוחצירא נ' פקיד שומה - היחידה הארצית לשומה (18.10.2020) (להלן: עניין אבוחצירא)). כן מציג המבקש את אותה חוות דעת גרפולוגית שלשיטתו מוכיחה כי לא זייף את חתימות חברי הוועדה; וטוען כי בהרשעתו נגרם לו עיוות דין בשל אכיפה בררנית, הן מאחר שנגד אנשי דת אחרים, אותם הוא מונה במסגרת הבקשה, לא ננקטו הליכים פליליים, הן מאחר שלא ננקטו בהליכים פליליים נגד העמותה. כן צירף המבקש לבקשתו רשימה שמפרטת העברות של כספים לעשרות נזקקים, שלשיטתו יש בה להוכיח כי העמותה קיימה את מטרותיה והיא אינה "פיקציה". לטענת

המבקש, רשימה זו נמסרה לבאי כוחו באותה העת אך "מטעמים לא ברורים" לא צורפה כראיה מטעמו.

4. לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, משהיא חוזרת על טענות המבקש בבקשתו הקודמת. אכן, דיון קודם בבקשה למשפט חוזר לא מונע, בהכרח, הגשת בקשה נוספת. ואולם, תקנה 8 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז-1957 מורה כי: "סירב נשיא בית המשפט העליון להורות על משפט חוזר, לא תוגש בקשה נוספת או אחרת בשל עילה ששימשה יסוד לבקשה שסירבו לה". תכליתה של הוראה זו למנוע הגשה של בקשות חוזרות ונשנות למשפט חוזר שבהן מועלות טענות שכבר נדונו והוכרעו (מ"ח 8038/21 חן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (28.11.2021); מ"ח 9530/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (25.8.2020); מ"ח 8314/16 עטאללה נ' מדינת ישראל, פסקה יא (7.11.2016); מ"ח 5935/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ט (18.12.2014)).

טענות המבקש בבקשה דנן, רובן ככולן, נדונו ונדחו בהחלטה בבקשה הקודמת. כך, טענתו המרכזית של המבקש, שלפיה בעת הרשעתו שררה אי-בהירות כיצד יש להתייחס למתנות ולתרומות המוענקות למקובל - עמדה גם בבסיס הבקשה הקודמת של המבקש למשפט חוזר. אף מרבית הראיות עליהן ביסס המבקש טענה זו במסגרת הבקשה הקודמת הן אותן ראיות שהציג לפניי, כאשר לראיות אלה הוסיף המבקש מספר פסקי דין, ובהם פסק הדין בעניין אבוחצירא. ואולם, כפי שצוין, בית משפט זה קבע כי אין בכך שסוגיית מיסוי תרומות של מקובלים הייתה שנויה במחלוקת בעבר להשליך על הרשעתו של המבקש, מאחר שבבסיס הרשעתו עמדה קביעה חד משמעית של בית משפט השלום כי המבקש גבה כספים בגין שירותים שנתן לפי מספר ביקורים אצלו וכי תשלומים אלה ניתנו בעבור שירותיו. גם בית המשפט המחוזי מצא כי "אין לנו ספק כי עניינו של [המבקש - ע' פ'] אינו נופל בתחום האפור, וכי הכספים שהעביר לרשותו אינם יכולים להיחשב כתרומות" (פסקה 10 בפסק הדין בבית המשפט המחוזי). לפיכך, גם הקביעות בעניין אבוחצירא, שבין היתר התייחסו למצב עניינים שבו לא הוכח קשר ישיר בין התקבול לבין שירות ספציפי ומוגדר (ראו למשל, פסקה 31 לפסק הדין), אין בהן כדי לשנות מקביעה זו. לבסוף, גם טענתו של המבקש כי העמדתו לדין עולה כדי אכיפה בררנית נטענה ונדחתה במסגרת הכרעת הדין בבית משפט השלום; בערעורו לבית המשפט המחוזי (שעליו הוגשה כאמור בקשת רשות לערער שנדחתה); וכן בבקשה הקודמת למשפט חוזר. משכך, לא מצאתי להיעתר לה אף במסגרת הבקשה שלפניי. אשר ליתר טענות המבקש, גם בהן אין להקים עילה למשפט חוזר מאחר שעמדו לפני בית המשפט בהליך הקודם.

הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, ד' בתמוז התשפ"ב (3.7.2022).

המשנה לנשיאה